

[Oluf Johansen.]

her en Chance. Hvis der var Solidaritetsfølelse inden for dansk Landbrug, vilde de Landmænd, der sælger deres Gaarde til fremmede uden for Familierekredsen, i øvrigt først tænke paa at skaffe Nabohusmanden med de 4—6 Tdr. Land nogle faa Tønder Jord. Dette vilde være en smuk Gerning bragt frem af en god solidaritetspræget Tankegang i en Tid, hvor Sammenhold er Folkets Styrke.

Lad mig med disse Bemærkninger udtale min og mit Partis Tilslutning til det foreliggende Lovforslag og vor Forhaabning om, at det med dette Forslag skal lykkes ikke blot at faa mere Gang i Oprettelsen af nye Brug, men ogsaa at faa aabnet Mulighed for at skaffe Tillægsgjord til mange af de for smaa Brug, der er den Del af Landbruget, som er ude i Krise og Vanskeligheder i Øjeblikket.

J. S. Foget: Jeg ser mig end ikke i Stand til at anerkende Berettigelsen af Grundlaget for dette Lovforslags Fremsættelse. Havde man holdt sig udelukkende til at fremskaffe Tillægsgjord til for smaa Landbrug, vilde jeg have støttet det og fundet det rimeligt, men det, som er det bærende i Lovforslaget, er Oprettelse af nye Husmandsbrug, og det finder jeg i den Grad ansvarsløst i den Tid, vi er inde i, at jeg under ingen Omstændigheder vil medvirke dertil.

Jeg anser Lovforslaget som et Resultat af et Krav, man fra Husmandsforeningernes Side har stillet, og Kravet fra Husmandsforeningerne er sikkert stillet, fordi man der er inficeret af den radikal-politiske Ideologi, der altid har fremført Udstykningen som noget af det, man maatte bygge Samfundsøkonomien op paa. Det kan være, det har været rigtigt før, men det er det i hvert Fald ikke nu. Der er ingen Tvivl om, at naar man i Dag opretter et nyt Husmandsbrug, vil dette ikke kunne gøres for under et Par og tredive Tusinde Kroner. Det vil sige, at vedkommende Statshusmand skal forrente over 3 000 Kr. pr. Td. Land i et gennemsnitligt Statshusmandsbrug, og det vil han end ikke kunne gøre under de nuværende Forhold. Kommer vi saa ind under daarligere Forhold, hvad vi sikkert gør, vil saadan et Par unge Mennesker, der har ladet sig lokke af Statens Lokketoner, hverken kunne klare det ene eller det andet, de maa før eller senere gaa fra Ejendommen. Jeg har set adskillige Tilfælde, hvor dette er sket, selv efter den gamle Lov og efter en Udstykning, der var langt billigere end den, der her foreslaas. Det forekommer mig,

at man ved at gennemføre dette Lovforslag lokker disse Mennesker ind i en Gældsstiftelse, som de slet ikke kan overse; man gaar i Virkeligheden ind for en Udvikling, som man kender fra den sidste Krigsperiode, da Bankerne og hele Finansverdenen stod over for Landbruget og sagde: Vil I ikke laane Penge, her er billige Penge at faa, vi har Penge tilovers, I kan faa Penge til meget smaa Renter, vi behøver næsten ingen Sikkerhed. Det førte til den Katastrofe, vi har kendt, og det er i Virkeligheden det samme, Staten gør her. Man siger til dem: I behøver for Byggelaanets Vedkommende ikke at betale Rente det første Aar. Saa betaler I halv Rente det næste Aar, men derefter skal I sandelig forrente det hele. Ja vel, efter disse to Aars Forløb sidder de i Suppedasen, saa skal de til at betale fuld Rente, og ingen aner, hvordan Forholdene er om to Aar for et saadant Husmandsbrug, der er blevet etableret i disse Dage for et Par og tredive Tusinde Kroner. Derfor finder jeg, at Udstykning i Øjeblikket er ansvarsløs. Jeg mener, man bør holde inde med den, indtil man kan overskue, hvordan Fremtiden kommer til at ligge. Jeg vil ikke medvirke til Gennemførelse af en Lov, som fremmer en saadan Udstykning.

Man burde i Stedet give Lempelser til de Statshusmænd rundt omkring, der nu sidder og døjer med at udrede deres Renter. Hvis man i Aar rejser rundt til Statshusmændene i de tørkeramte Egne, vil man faa at vide, at de ikke mærker noget til det, man paastaar at Landbruget har i Øjeblikket, det, som Ministeren før karakteriserede som særdeles gode økonomiske Forhold, ja, han brugte vistnok endda et stærkere Udtryk. De sidder i meget daarlige økonomiske Forhold og døjer meget stærkt med at betale enhver sit. De har maattet slaa af Kornet for at skaffe Føde til Kreaturerne i Sommer, de har ikke meget at tærse nu, saa de har ingen Steder, de kan skaffe Penge fra; det vil i det hele taget blive uhyre vanskeligt for dem at staa den kommende Vinter og næste Foraar igennem. Hvis man her vilde gennemføre nogle Lempelser, synes jeg, det vilde være rigtigt. Men i Stedet for gaar man til yderligere Udstykning, hjælper Mennesker til at etablere sig paa en Basis, som end ikke vil kunne holde, selv om de nuværende Priser holder sig.

Den Paragraf, som efter min Mening er den værste, er § 1. Jeg vilde ikke have noget imod, at et Brug, der stilles til Tvangsauktion, først skulde tilbydes Jordlovsud-